

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 79/2019-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. mája 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Lašákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcu Petra Molnára a sudcu Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] t. č. [REDAKČIA] [REDAKČIA], zastúpenej spoločnosťou [REDAKČIA] [REDAKČIA], v mene ktorej koná advokát [REDAKČIA] [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Bidovce v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1126/BI-KS-2008 (pôvodne vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Košice-okolie pod ČVS: ORP-296/1-OSV-KS-2006) a postupom Okresnej prokuratúry Košice-okolie v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Pv 276/06 a sp. zn. 2 Pv 512/15/8806 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Bidovce (ďalej aj „obvodné oddelenie“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1126/BI-KS-2008 [pôvodne vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Košice-okolie (ďalej aj „okresné riaditeľstvo“) pod ČVS: ORP-296/1-OSV-KS-2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“)] a postupom Okresnej prokuratúry Košice-okolie (ďalej aj „okresná prokuratúra“) v konaniach vedených pod sp. zn. 2 Pv 276/06 a sp. zn. 2 Pv 512/15/8806 (ďalej aj „súvisiace konania“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP-296/1-OSV-KS-2006 z 1. apríla 2006 (ďalej len „uznesenie o začatí trestného stíhania“) bolo podľa § 199 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) začaté trestné stíhanie vo veci spáchania trestného činu zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „starý trestný zákon“). Uznesením okresného riaditeľstva ČVS: ORP-296/1-OSV-KS-2006 z 30. mája 2006 (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“) bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľke vznesené obvinenie pre trestný čin zvýhodňovania veriteľa podľa § 256a ods. 1 starého trestného zákona, ktorý mala sťažovateľka na tam uvedenom skutkovom a právnom základe spáchať v roku 2004. Podľa tvrdenia sťažovateľky *„konanie sa nachádza v čase podania tejto sťažnosti stále v prípravnom konaní a sťažovateľka nemá vedomosť o tom, že by na jej osobu bola pred príslušným súdom podaná obžaloba...“*.

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že „v čase začatia trestného stíhania, a čo je podstatné v čase vydania a doručovania uznesenia o vznesení obvinenia sa... už takmer rok nachádzala v [REDAKOVANÉ]... kde je nepretržite doposiaľ“, a tvrdí, že jej „nikdy nebolo uznesenie o vznesení obvinenia... riadne doručené, pričom nemá vedomosť kto splnomocnil [REDAKOVANÉ] - advokáta jej obhajobou, ako aj na podanie sťažnosti proti predmetnému uzneseniu, pretože tohto obhajcu nepozná a vo vyšetrovacom spise sa žiadna plná moc pre tohto advokáta nenachádza, pričom podľa názoru sťažovateľky takéto Plnomocentvo ani nikdy nemohlo objektívne existovať.“.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že „počas obdobia od 30.05.2006 (deň vznesenia obvinenia, kedy jej uznesenie o vznesení obvinenia nebolo doručené) do dňa 09.08.2018 (podanie ústavnej sťažnosti, pozn.) je namietané konanie vedené voči jej osobe, ako voči obvinenej, poznačené hrubou nezákonnosťou, nečinnosťou, neefektívnou a nesústredenou činnosťou hraničiacou až s nespôsobilosťou porušovateľov riadne a včas konať a rozhodnúť, pričom v tomto období je tu množstvo období dlhodobej nečinnosti a neefektívnej činnosti spôsobujúcej extrémne zbytočné prieskumy v trestnom konaní“, a domnieva sa, že „všetkými uvedenými postupmi a rozhodnutiami porušovateľov v konečnom dôsledku trpí iba sťažovateľka, ktorá je bez zákonného podkladu, nedôvodne, nezmyselne viac ako 12 (dvanásť) rokov trestne stíhaná a obvinená, pričom je evidentné, že trestné stíhanie bude jedného dňa z niektorého z dôvodov podľa ustanovenia § 215 TrP. a nasl. zastavené, resp. bude zastavené v spojení s čl. 6 dohovoru, pretože trvá viac ako 12 (dvanásť) rokov a trestne stíhaný skutok sa stal pred takmer 14 (štrnástimi) rokmi.“.

5. V súvislosti so svojím správaním v priebehu napadnutého konania sťažovateľka na svoju obhajobu uviedla, že „sa legálne nachádza od roku 2005 v cudzine v USA o čom porušovatelia od roku 2008 majú preukázateľnú vedomosť, a v ničom neprispela k predĺženiu namietaného konania...“.

6. Ďalej sťažovateľka v ústavnej sťažnosti poukázala na tú skutočnosť, že sa „podaniami zo dňa 10.07.2018 domáhala pred porušovateľom v 3. rade, ako aj pred KP v KE a pred Generálnou prokuratúrou SR... prešetrenia vyššie uvedených nezákonností

a zbytočných prietahov v namietanom trestnom konaní“, a podotkla, že „podávanie akýchkoľvek žiadostí o nápravu, či sťažností v namietanom konaní sťažovateľkou evidentne nemá zmysel, význam a neplní žiaden účel a cieľ, totiž porušovatelia sú presvedčení, že prietahy spôsobilá výlučne sťažovateľka a ich postupy a rozhodnutia sú vo všetkom zákonné.“.

Z príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že prokurátor okresnej prokuratúry reagoval na žiadosť sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku listom č. k. 2 Pv 512/15/8806-35 z 2. augusta 2018 tak, že ju nepovažoval za opodstatnenú a vo svojom vyjadrení uviedol: *„Vo vzťahu k dĺžke konania je potrebné podotknúť, že toto bolo závislé jedine od skutočnosti, že obvinená sa po celý čas od vznesenia obvinenia nezdržiavala na území SR, ale na neznámej adrese v [REDACTED] [REDACTED].“*

7. Sťažovateľka, poukazujúc na celkovú neprimeranú dĺžku napadnutého konania, navrhla, aby ústavný súd o jej ústavnej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Obvodné oddelenie PZ Bidovce, Okresné riaditeľstvo PZ Košice - okolie a Okresná prokuratúra Košice - okolie svojím postupom a rozhodnutiami v trestnom konaní vedenom so súvisiacou sp. zn. ČVS: ORP-1126/BI-KS-2008 a sp. zn. ČVS: ORP-296/1-OSV-KS-2006 porušili základné právo sťažovateľky [REDACTED], aby sa jej vec prerokovala bez zbytočných prietahov zaručené jej v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jej právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

2. Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Obvodnému oddeleniu PZ Bidovce a Okresnej prokuratúre Košice - okolie v trestnom konaní vedenom so súvisiacou sp. zn. ČVS: ORP-1126/BI-KS-2008 konať bez zbytočných prietahov.“

3. Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDACTED] finančné zadosťučinenie v sume 20.000,-EUR (slovom dvadsaťtisíc eur), ktorú sumu finančného zadosťučinenia sú povinní zaplatiť Obvodné oddelenie PZ Bidovce, Okresné riaditeľstvo PZ Košice - okolie a Okresná prokuratúra Košice - okolie spoločne nerozdielne, a to všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

4. *Obvodné oddelenie PZ Bidovce, Okresné riaditeľstvo PZ Košice - okolie a Okresná prokuratúra Košice - okolie sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť [REDAKOVANÉ], trovy právneho zastúpenia v sume 390,50 EUR (slovom tristodevät'desiat eur a päťdesiat centov) na účet jej právnej zástupkyne... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13, § 16 až § 28, § 32 až § 248, § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

11. Podľa § 42 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania je sťažnosť fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Podľa § 122 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené jej základné práva a slobody.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

16. Podľa čl. 38 ods. 2 listiny každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť iba v prípadoch ustanovených zákonom.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

III.

18. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľky je možné kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f) a § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde a sťažovateľka je v konaní zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom v zmysle § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

19. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde a s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty dospel k záveru, že nie sú dané skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jej prijatie na ďalšie konanie, a vzhľadom na to je potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Z obsahu ústavnej sťažnosti, ako i z jej petitu vyplýva, že sťažovateľka namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Bidovce v konaní vedenom pod ČVS: ORP-1126/BI-KS-2008 (pôvodne vedenom Okresným riaditeľstvom Policajného zboru Košice-okolie pod ČVS: ORP-296/1-OSV-KS-2006) a postupom Okresnej prokuratúry Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 276/06 a sp. zn. 2 Pv 512/15/8806.

21. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, II. ÚS 186/2010).

22. Z už citovaného § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu, ktorá je plne aplikovateľná i po zmene právnej úpravy, o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným postupom či rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený možno považovať návrh, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

23. Podľa judikatúry ústavného súdu nie každý priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý možno vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého súdu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00), a preto ak ústavný súd zistí, že postup všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, návrh odmietne ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 38/04, II. ÚS 199/02, III. ÚS 24/04, III. ÚS 372/06, IV. ÚS 290/04).

24. Účel základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu“ (II. ÚS 26/95). Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je príkazom pre všetky štátne orgány na také konanie, ktoré vytvára právnu istotu pre subjekty práva. Základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zákonodarca zabezpečuje prostredníctvom procesno-právnych inštitútov, ktoré sú štátne orgány vrátane všeobecných súdov povinné efektívne a vecne správne využívať.

25. Je však prirodzené a ústavný súd to už vo svojej judikatúre zdôraznil, že každé namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu a ústavný súd akcentuje tri základné kritériá v súvislosti s namietanými priet'ahmi v konaní pred orgánmi verejnej moci: zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup orgánu verejnej moci (porov. napr. I. ÚS 3/00 alebo I. ÚS 7/02). Medzi kritériá, na ktoré ústavný súd tiež prihliada pri svojom rozhodovaní, patrí aj predmet sporu v posudzovanom konaní a význam sporu pre sťažovateľa (porov. napr. II. ÚS 32/02 alebo I. ÚS 19/00). Napokon ústavný súd taktiež prihliada v konkrétnom

prípade na čas trvania konania (porov. napr. I. ÚS 92/97), resp. na celkovú dĺžku konania (porov. napr. III. ÚS 123/02).

26. Sťažovateľka doručila ústavnému súdu ústavnú sťažnosť 9. augusta 2018 a v nej žiadala, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom obvodného oddelenia v napadnutom konaní a postupom okresnej prokuratúry v súvisiacich konaniach, ktoré (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.) trvajú viac ako dvanásť rokov.

27. Zo zisťovania ústavného súdu a z predloženého vyšetrovacieho spisu obvodného oddelenia vyplýva, že napadnuté konanie začalo 1. apríla 2006 uznesením o začatí trestného stíhania, ku dňu podania ústavnej sťažnosti trvalo 12 rokov a 4 mesiace a nebolo meritórne skončené. Uznesenie o vznesení obvinenia z 30. mája 2006 bolo sťažovateľke doručené do vlastných rúk podľa doručky založenej v spise 12. júna 2006.

Dňa 13. júna 2006 podala sťažovateľka prostredníctvom svojho advokáta [REDAKOVANÉ] sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ktorú však bližšie neodôvodnila. Prokurátor okresnej prokuratúry ju ako nedôvodnú zamietol uznesením sp. zn. 2 Pv 276/06 z 26. júna 2006.

Následne bolo trestné stíhanie sťažovateľky pre jej neprítomnosť trikrát prerušené, a to od 28. júla 2006 do 21. decembra 2006 (obdobie 5 mesiacov), od 20. februára 2007 do 7. novembra 2008 (obdobie 21 mesiacov) a od 6. februára 2012 do 23. júla 2015 (obdobie 3 rokov a 5 mesiacov). Napadnuté konanie, prihliadnuc na obdobia jeho prerušenia (celkovo v trvaní 5 rokov a 7 mesiacov), trvalo ku dňu podania ústavnej sťažnosti v skutočnosti 6 rokov a 9 mesiacov.

Orgány činné v trestnom konaní nemali z dôvodu, že sa sťažovateľka dlhodobo zdržiavala mimo územia Slovenskej republiky, a z dôvodu jej neznámeho pobytu v [REDAKOVANÉ] k dispozícii iný postup ako opakované prerušovanie trestného stíhania. Vzhľadom na to, že napadnuté konanie bolo (niekoľkokrát) prerušené, nemožno pričítať na ich ťarchu namietanú nečinnosť v týchto vymedzených obdobiach prerušenia konania.

V období od ukončenia posledného prerušenia trestného stíhania (od 23. júla 2015) boli podľa vyšetrovacieho spisu vykonané tieto úkony:

Dňa 21. augusta 2015 podal vyšetrovateľ obvodného oddelenia návrh na zastavenie trestného stíhania a spis predložil prokurátorovi okresnej prokuratúry.

Dňa 16. septembra 2015 prokurátor okresnej prokuratúry vrátil vec vyšetrovateľovi podľa § 230 ods. 2 písm. d) Trestného poriadku na doplnenie skráteného vyšetrovania.

Dňa 8. októbra 2015 bola Interpolu zaslaná žiadosť o súčinnosť týkajúcu sa overenia pobytu sťažovateľky v [REDAKOVANÉ].

Dňa 15. októbra 2015 bola doručená odpoveď ambasády Slovenskej republiky v [REDAKOVANÉ] o pobyte sťažovateľky.

Dňa 20. októbra 2015 bola prostredníctvom právnej pomoci zaslaná žiadosť o vykonanie výsluchu sťažovateľky.

Dňa 6. októbra 2017 sa uskutočnil výsluch sťažovateľky pred orgánmi [REDAKOVANÉ].

Dňa 13. februára 2018 bolo sťažovateľke prostredníctvom právnej pomoci zaslané upovedomenie o skončení vyšetrovania ČVS: ORP-1126/BI-KS-2008 z 13. februára 2018, ktoré prevzala 12. apríla 2018.

Dňa 17. septembra 2018 podal vyšetrovateľ obvodného oddelenia návrh na zastavenie trestného stíhania a spis predložil prokurátorovi okresnej prokuratúry.

Dňa 28. septembra 2018 prokurátor okresnej prokuratúry vydal uznesenie o zastavení trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku.

28. Ústavný súd dopytom na okresnej prokuratúre zistil, že v čase jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky už bolo napadnuté konanie právoplatne skončené. Uznesenie o zastavení trestného stíhania č. k. 2 Pv 512/15/8806-43, ktoré prokurátor okresnej prokuratúry vydal 28. septembra 2018, bolo sťažovateľke doručené 26. októbra 2018 a nadobudlo právoplatnosť 3. novembra 2018.

Aj keď celková doba, počas ktorej sa viedlo trestné stíhanie, sa môže javiť ako extrémne dlhá, ústavný súd poukazuje na obdobia, keď bolo napadnuté konanie prerušené, a taktiež na obdobia, keď orgánom činným v trestnom konaní nebol známy pobyt

sťažovateľky, ktorá sa dlhodobo zdržiavala v zahraničí a sama marila objektívne vyšetrenie skutku, pre ktorý bola obvinená.

29. Aplikujúc popísané východiská na vec sťažovateľky, ústavný súd hodnotil z pohľadu potenciálnych prietáhov (resp. nečinnosti) obdobie konania od 23. júla 2015 (uznesenie o pokračovaní v trestnom stíhaní) do 9. augusta 2018 (podanie tejto ústavnej sťažnosti), teda spolu obdobie 3 rokov a 1 mesiaca.

Z uvedeného prehľadu úkonov vyplýva, že jediné obdobie nečinnosti v trvaní dvoch rokov (od októbra 2015 do októbra 2017) bolo spôsobené v súvislosti so zabezpečením výsluchu sťažovateľky v Spojených štátoch amerických. Ústavný súd konštatuje, že toto obdobie nemožno posúdiť ako prietahy (resp. nečinnosť) takej intenzity, ktoré by zakladali porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd zdôrazňuje, že počas celého obdobia trvania trestného stíhania sťažovateľka ani raz nenamietala prietahy v napadnutom konaní, urobila tak až prostredníctvom právneho zástupcu mesiac pred podaním ústavnej sťažnosti. Je preto namieste otázka, či takýto postup sťažovateľky nenesie znaky účelovosti.

Zároveň sťažovateľka nijako nepreukázala, že by sa počas celej doby trvania napadnutého konania nachádzala v stave právnej neistoty, prípadne že by postup orgánov činných v trestnom konaní zasahoval do jej práv a spôsoboval jej nejakú ujmu, keďže konanie bolo vedené slovenskými orgánmi a sťažovateľka sa dlhodobo zdržiavala na území [REDAKOVANÉ]. Samotná sťažovateľka tvrdí, že uznesenie o vznesení obvinenia jej nikdy nebolo riadne doručené, ale v ústavnej sťažnosti neuvádza, kedy sa subjektívne dozvedela o vedení trestného stíhania a ako dlho sa teda mala nachádzať v stave tvrdenej právnej neistoty.

Možno síce pripustiť, že napadnuté konanie je na hranici ústavne akceptovateľnej doby z hľadiska kritérií a požiadaviek čl. 48 ods. 2 ústavy zaručujúceho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ale následne na druhej strane prípadný výrok ústavného súdu o porušení základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy by bol neadekvátny súčasnému stavu napadnutého konania.

Navyše, správanie sťažovateľky v napadnutom konaní výrazne prispelo k jeho celkovej dĺžke.

30. Berúc do úvahy okolnosti danej veci, ustálenú judikatúru ústavného súdu, ako aj skutočnosť, že napadnuté konanie už bolo v čase rozhodovania ústavného súdu meritórne skončené, ústavný súd vyhodnotil postup orgánov činných v trestnom konaní vo vzťahu k sťažovateľke ako ústavne akceptovateľný.

31. Ústavný súd na základe uvedených dôvodov ústavnú sťažnosť sťažovateľky pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2019